



ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de: 21.11.2019

Președinte:

Judecător:

Judecător:

Grefier:

Pe rol se află judecarea recursului declarat de pârâta ... împotriva sentinței civile nr... pronunțată de Tribunalul Timiș în dosar nr...., în contradictoriu cu reclamanta ... și pârâțul ... precum și recursul incident formulat de reclamanta ... împotriva aceleiași sentințe, având ca obiect pretenții reprezentând daune interese moratorii, în ipoteza anulării actului de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare emis în baza OUG nr.66/2011, respectiv, în ipoteza remiterii cu întârziere a sumelor aferente tranșelor de plată în derularea contractului încheiat pentru acordarea unei finanțări nerambursabile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că mersul dezbaterilor și concluziile părților au fost consemnate în cuprinsul încheierii de ședință din 07.11.2019, care face parte din prezenta hotărâre și prin care instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 21.11.2019.

INSTANȚA,

analizând lucrările dosarului, constată următoarele:

La termenul de judecată din data de 7.11.2019 a fost pusă în discuție din oficiu admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea problemelor de drept referitoare la:

- existența și, după caz, întinderea dreptului la plata unor daune interese moratorii beneficiarului unui contract de finanțare nerambursabilă, în ipoteza anulării unui act de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare emis în baza OUG nr.66/2011 împotriva sa, în executarea căruia acesta a restituit sumele încasate cu titlu de finanțare nerambursabilă, pentru perioada de la data plății sumelor de către acesta și până la data restituirii lor de către autoritatea contractantă;
- existența și, după caz, întinderea dreptului la plata unor daune interese moratorii beneficiarului unui contract de finanțare nerambursabilă în ipoteza remiterii sumelor aferente tranșelor de plată după data scadenței rezultată din contract.

Susținerile reclamantei, prin reprezentant convențional: este admisibilă și oportună sesizarea, în considerarea faptului că problemele de drept astfel enunțate prezintă noutate, fiind utilă stabilirea unei practici unitare, predictibile, în cauzele având obiect similar celui de față.

Susținerile pârâților prin reprezentant convențional: sesizarea este inadmisibilă, raportat la obiectul și cauza juridică a acțiunii pendinte, nefiind aplicabile dispozițiile normative invocate de reclamantă, din art. 182 Cod procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015 și, respectiv, OG nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești.

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. de lămurirea problemelor de drept enunțate depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât obiect al acțiunii promovate de reclamantă îl constituie tocmai acordarea daunelor interese moratorii în cele două ipoteze, iar aceasta a solicitat în principal acordarea dobânzii legale penalizatoare pentru raporturi între profesioniști invocând astfel dispozițiile de drept comun din art. 1535 Cod civil, coroborate cu art. 1 alin. 3, art. 2, art. 3 alin. 2 ind. 1 și art. 6 din OG nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, în subsidiar a cerut dobânda legală în materie fiscală, reglementată de art. 182 alin. 1, raportat la art. 174 alin. 5 din Codul de procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015, iar în recursul incident promovat în cauză solicită stabilirea dobânzilor legale în cele două ipoteze raportat la dispozițiile art. 42 alin. 2 și 4 din OUG nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora, nivelul dobânzii legale fiind diferit în actele normative invocate astfel. Prin urmare, în măsura în care s-ar stabili că i se cuvine acordarea daunelor interese moratorii, în speță se pune și problema stabilirii întinderii acestora, în funcție de dispozițiile normative aplicabile.
2. problema de drept enunțată este nouă. În lipsa unei definiții a noutății chestiunii de drept și a unor criterii de determinare a acesteia în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, rămâne atributul Înaltei Curți de Casație și Justiție să hotărască dacă problema de drept a cărei dezlegare se solicită este nouă, însă din consultarea jurisprudenței se poate constata că instanțele au pronunțat hotărâri izolate doar cu privire la prima problemă de drept supusă analizei, fiind identificată o decizie pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 8080/30/2016*, în sensul acordării dobânzilor aferente sumelor solicitate, în temeiul OUG nr. 66/2011, precum și o decizie pronunțată de ÎCCJ în dosarul nr. 831/59/2015 al Curții de Apel Timișoara, în sens invers, fiind respinsă acțiunea promovată pentru acordarea daunelor interese moratorii. De asemenea, se impune a se avea în vedere scopul legiferării acestei instituții procesuale a hotărârii prealabile ca mecanism de unificare a practicii, anume acela de a preîntâmpina apariția unei practici neunitare (control a priori).
3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 21 noiembrie 2019.

Concluzionând, instanța reține că mecanismul de unificare a practicii judiciare, reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă, poate fi valorificat, atâta vreme cât condițiile restrictive și cumulative de admisibilitate instituite de legiuitor sunt îndeplinite în speță, sesizarea fiind formulată în legătură cu o judecată aflată în curs de soluționare în ultimă instanță.

II. Expunerea succintă a procesului

1. Obiectul cererii de chemare în judecată

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Timiș sub nr. ..., la data de 02.08.2018, astfel cum a fost modificată prin cererea din data de 02.11.2018, reclamanta ... a chemat în judecată pe pârâții ... și ..., solicitând:

- în principal, obligarea pârâților la plata către reclamantă a sumei de 25.038,79 lei, reprezentând dobânda legală penalizatoare pentru raporturi între profesioniști, pentru plata cu întârziere a sumei de 186.916 lei, în perioada 29.12.2016 - 09.05.2018, sumă ce a fost executată în baza Titlului executoriu nr. 12072/21.06.2016 și a Somației nr. 12073/21.06.2016, care au fost anulate ulterior prin admiterea acțiunii de anulare a Procesului-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor din 05.02.2016;

- în subsidiar, obligarea pârâților la plata către reclamantă a sumei de 18.579 lei,

reprezentând dobânzi fiscale pentru plata cu întârziere a sumei de 186.916 lei, aferente perioadei 29.12.2016 - 09.05.2018;

- în principal, obligarea pârâților la plata către reclamantă a sumei de 50.250,86 lei, reprezentând dobânda legală penalizatoare pentru raporturi între profesioniști, pentru remiterea cu întârziere a sumei de 203.646,10 lei, în soluționarea Cererii de plată nr.5/11.11.2015 depusă în cadrul proiectului „Înființare bază recreativă și agrement în localitatea Mănăștiur, județul Timiș”, de la data scadenței acesteia, 10.02.2016, și până la data plății, în 10.08.2018.

- în subsidiar, obligarea pârâților la plata către reclamantă a sumei de 37.064,30 lei, reprezentând dobânzi fiscale pentru plata cu întârziere a sumei de 203.646,10 lei, aferente perioadei 11.02.2016 - 10.08.2018.

În motivare, reclamanta a arătat că, urmare a anulării Procesului - verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare, încheiat la data de 05.02.2016, i s-a restituit de către pârâta ... suma de 186.916 lei, plătită de societate în cursul executării silite a acelui act, sumă pentru care solicită acordarea dobânzii legale civile/fiscale de la data la care această sumă a fost virată în contul pârâtei, respectiv, 29.12.2016 și până la data restituirii în contul reclamantei, 09.05.2018.

Referitor la cel de-al doilea petit al cererii, a precizat că suma de 203.646,10 lei, aferentă cererii de plată nr. 5, a fost achitată cu întârziere, solicitând dobânda aferentă pentru perioada cuprinsă între data scadenței acesteia, 10.02.2016, și data plății efective, respectiv, 10.08.2018.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 182 alin. 1, alin. 4, art. 174 alin. 1 din Legea nr. 207/2015, Decizia Curții Constituționale nr. 694/2015, precum și jurisprudența CJUE.

Pârâta ... a depus întâmpinare solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată, susținând că a restituit beneficiarului suma de 186.916 lei în data de 09.05.2018, iar în data de 09.08.2018 a procedat la decontarea tranșei 5 de plată în cuantum de 207.803,93 lei, punând astfel în executare hotărârea judecătorească din cauza în care s-a dispus anularea procesului verbal de constatare a neregulii (dosar nr. ... al Tribunalului Timiș).

Aceasta a precizat că, raportat la dispozițiile art. 182 și art. 2 Cod procedură fiscală, creanțele bugetare, de natura celei stabilite prin acel act, nu pot fi asimilate creanțelor fiscale, iar în cazul de față, creanța este rezultată dintr-un raport juridic contractual, respectiv contractul de finanțare nr. ../2011, a cărui încălcare a condus la emiterea titlului de creanță prin care s-a solicitat returnarea sumelor decontate, reprezentând finanțare nerambursabilă.

Pârâta apreciază că pentru recuperarea creanțelor bugetare rezultate din nereguli, legiuitorul a adoptat OUG nr. 66/2011, ale cărei prevederi au caracter special și se aplică cu prioritate față de dispozițiile Codului de procedură fiscală, dispozițiile art. 182 alin. (2) Cod procedură fiscală și ale Deciziei CCR nr. 694/2015 de interpretare a acestui text de lege nefiind aplicabile în prezenta cauză, care cade sub incidența OUG nr. 66/2011 și a Legii nr. 554/2004, reclamanta fiind beneficiarul unui contract de finanțare, astfel încât nu poate pretinde plata dobânzii la o sumă stabilită ca finanțare nerambursabilă, nepurtătoare de dobânzi și considerată a fi plătită nedatorat.

2. Hotărârea instanței de fond

Prin sentința civilă nr. ..., Tribunalul Timiș - Secția Contencios Administrativ și Fiscal a admis în parte acțiunea societății ..., astfel cum a fost precizată, în contradictoriu cu pârâții ... și ..., pe care i-a obligat la plata către reclamantă a dobânzii legale fiscale aferente sumei de 186.916 lei, calculată pentru perioada 29.12.2016-09.05.2018, precum și la plata către reclamantă a dobânzii legale fiscale aferente sumei de 203.646,10 lei, calculată pentru perioada 11.02.2016-10.08.2018.

3. Recursul formulat de pârâta

Împotriva sentinței menționate a declarat recurs pârâta ..., solicitând casarea sentinței recurate și, în rejudecare, respingerea acțiunii ca neîntemeiată, invocând motivele de recurs prevăzute de art.488 pct.8 Cod procedură civilă, susținând că instanța de fond a aplicat în mod greșit normele de drept material reprezentate de dispozițiile art. 1, art. 2, art. 182, art. 267 din

Legea nr. 207/2015, OUG nr. 66/2011, cele ale Legii nr. 554/2004, precum și clauzele contractului de finanțare.

Aceasta motivează în esență că dispozițiile legale din Codul de procedură fiscală aprobat prin Legea nr. 207/2015, în baza cărora a fost obligată la plata dobânzilor legale în materie fiscală, sunt aplicabile doar în cazul anulării unor acte administrative fiscale, prin care au fost stabilite creanțe/obligații fiscale, în sensul art. 1 pct. 10 din acel act normativ, iar nicidecum creanțe/obligații bugetare, de natura celei stabilite prin procesul verbal de constatare a neregulii, care corespunde definiției din art. 1 pct. 7 al Codului de procedură fiscală. Susține că în speță creanța bugetară a luat naștere în cadrul unui raport juridic contractual, încălcarea obligațiilor asumate la semnarea contractului de finanțare justificând concluzia că finanțarea nerambursabilă era necuvenită, solicitându-se returnarea sumelor acordate anterior stabilirii creanței bugetare, în temeiul OUG nr. 66/2011, care face referire la Codul de procedură fiscală exclusiv în privința executării silit a creanțelor rezultate din nereguli.

Recurenta subliniază că reclamanta a beneficiat de o finanțare nerambursabilă, că sumele astfel acordate cu titlu gratuit provin din bugetul Uniunii Europene și din bugetul național, nefiind sunt purtătoare de dobânzi, astfel încât nici beneficiarul nu este îndreptățit la daune interese sub formă de dobânzi legale, atunci când autoritatea contractantă consideră că sumele plătite erau nedatorate.

Aceasta opinează că vătămarea invocată de reclamantă, care vizează lipsirea sa de folosința sumei de bani executate silit cu titlu de creanță bugetară, în baza unui act administrativ anulat, ar putea fi reparată doar în condițiile impuse de art. 19 din Legea nr. 554/2004, fiind necesar a se dovedi existența prejudiciului, neputându-se prezuma existența sa.

În ce privește suma aferentă tranșei 5 de plată, pârâta recurentă precizează că, potrivit prevederilor contractului de finanțare, beneficiarului i se plătesc doar acele cheltuieli care sunt considerate eligibile, neputând fi garantată, ab initio, plata întregii sume înscrise în contract, cheltuielile de realizare a proiectului fiind suportate în prealabil de către solicitant și fiind rambursate prin finanțarea contractată în limita în care sunt calificate eligibile, în termen de maxim 90 de zile calendaristice de la data înregistrării cererii de plată conforme.

Se învederează că în contractul de finanțare nu este inclusă vreo clauză de obligare a autorității contractante la plata unor daune interese, dobânzi ori penalități, că nu există un temei legal ori contractual pentru acordarea unor astfel de sume și că, în speță, cererea de plată aferentă tranșei nr. 5 nu a fost verificată sub aspectul eligibilității cheltuielilor, fiind suspendată soluționarea sa în baza suspiciunii de neregulă ce a fost urmată de întocmirea procesului verbal de constatare a neregulii și de stabilire a creanței bugetare din data de 05.02.2016, plata sumei de 203.646,10 lei fiind făcută la data de 09.08.2018 în executarea hotărârii judecătorești de anulare a acelui titlu de creanță.

În drept, se invocă dispozițiile art. 488 pct. 8) din Codul de proced. civ., Legii nr. 554/2004, O.U.G. nr. 13/22.02.2006, O.U.G. nr. 41/2014, OUG nr. 66/2011, Hotărârea Guvernului nr. 875/2011, Contractului de finanțare nr. /2011, Programului Național de Dezvoltare Rurală 2007-2013, Codul de procedură fiscală.

Prin recursul incident promovat de reclamanta ..., se solicită casarea sentinței atacate și, în rejudecare:

- în principal, obligarea pârâtelor la plata către reclamantă a dobânzii legale calculate conform art.42 alin.(2) și (4) din OUG nr.66/2011, pentru plata cu întârziere a sumei de 186.916 lei, pentru perioada 29.12.2016-09.05.2018, precum și pentru plata cu întârziere a sumei de 203.646,10 lei, aferentă Cererii de plată nr. 5/11.11.2015, pentru perioada 11.02.2016-10.08.2018;

- în subsidiar, obligarea pârâtelor la plata către reclamantă a dobânzii legale penalizatoare pentru raporturi între profesioniști conform art. 1 alin.(4), art.2 și art.3 din OG nr.13/2011, pentru plata cu întârziere a sumei de 186.916 lei, pentru perioada 29.12.2016-09.05.2018, precum și pentru plata cu întârziere a sumei de 203.646,10 lei, aferentă Cererii de plată nr. 5/11.11.2015, pentru perioada 11.02.2016-10.08.2018.

În motivare, reclamanta arată că a înțeles să promoveze recursul incident pentru a da posibilitatea instanței să analizeze toate temeiurile de drept raportat la care ar fi posibilă

cuantificarea daunelor interese moratorii solicitate sub forma dobânzii legale, subliniind că instanța de fond a stabilit nivelul dobânzilor raportat la solicitările pe care le-a formulat în subsidiar, acesta fiind însă mai redus decât cel la care s-ar ajunge prin aplicarea normelor de drept comun ale OG nr. 13/2011, că daunele solicitate în cauză sunt menite să acopere prejudiciul cauzat prin executarea silită a sumei inițial atribuite ca finanțare nerambursabilă, considerate necuvenite prin Procesul - verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare încheiat la data de 05.02.2016, care a fost anulat, suma fiind restituită cu întârziere, că în cuprinsul contractului de finanțare nu este inserată o clauză care să prevadă obligarea autorității contractante la plata unor daune interese moratorii în cazul îndeplinirii cu întârziere a propriilor obligații de plată, însă o astfel de întârziere atrage inexorabil plata unor dobânzi, pentru prejudiciul cauzat societății prin lipsirea sa de folosința sumelor de bani datorate într-un anumit interval de timp.

În drept, invocă dispozițiile art.483 și urm. Cod procedură civilă, art.42 alin.(2) și (4) din OUG nr.66/2011 și art. 1 alin.(4), art.2 și art.3 din OG nr.13/2011.

4.Împrejurări de fapt relevante:

Între pârâta... în calitate de Autoritate Contractantă și reclamanta... în calitate de beneficiar, a fost încheiat Contractul de finanțare nr. .../2011 având ca obiect implementarea proiectului „Înființare baza recreativă și agrement în localitatea ..., județul Timiș”.

Prin acest contract, pârâta..., în calitate de autoritate contractantă, a acordat societății beneficiare o finanțare nerambursabilă, pentru punerea în aplicare a cererii de finanțare pentru menționatul proiect, „în termenii și condițiile stabilite în acest contract” (art. 1 alin. 1(1) și 1(2) din contract), iar beneficiarul s-a angajat să implementeze proiectul pe propria răspundere, în conformitate cu prevederile cuprinse în contract, cu legislația națională și comunitară în vigoare, precum și să își respecte toate angajamentele asumate prin documentele depuse în vederea obținerii ajutorului financiar nerambursabil (art. 1 alin. 1(3)).

În contract s-a stabilit valoarea totală eligibilă a proiectului și nivelul maxim al finanțării nerambursabile (art. 3), s-a precizat că plata sumelor se face pe baza cererilor de plată autorizate de Agenție, depuse de beneficiar și însoțite de documente justificative, iar autorizarea cererilor de plată se face în urma analizării documentelor justificative prezentate, autorizarea putând fi invalidată ulterior prin constatarea unor nereguli (art. 5 (2)).

În art. 6(3) din contract a fost stabilit un termen de 90 de zile de la data înregistrării cererii de plată conforme, pentru rambursarea fiecărei tranșe de plată, iar în art. 8(2) s-a precizat că acest contract are natură administrativă în condițiile dispozițiilor legale aplicabile în materie de contencios administrativ.

Nu a fost inclusă în contract vreo clauză penală, nefiind stabilite daune interese datorate de părți în cazul neexecutării, executării necorespunzătoare ori cu întârziere a obligațiilor de către părțile semnate.

Din punct de vedere fizic, investiția a fost finalizată și au fost obținute autorizațiile de funcționare de la autoritățile competente. În executarea contractului de finanțare, s-au formulat mai multe cereri de plată, sumele astfel solicitate fiind achitate de autoritatea contractantă în limitele în care au fost calificate eligibile. Prin cererea de plată nr. 5, depusă la 11.11.2015, s-a solicitat autorizarea cheltuielilor în valoare de 407.292,20 lei și plata sumei de 203.646,10 lei, însă analizarea cererii de plată a fost suspendată.

Aceasta deoarece prin Procesul-verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare încheiat în data de 05.02.2016 s-a stabilit în sarcina beneficiarei ... o creanță bugetară de 458.025,22 lei, din care suma de 416.298,31 lei - contribuție din fondurile Uniunii Europene și suma de 41.726,90 lei - venituri din bugetul de stat, reținându-se că reclamanta a creat în mod artificial condițiile de accesare a finanțării nerambursabile, sumele acordate acesteia fiind în întregime nedatorate.

În Capitolul 14 din Procesul verbal menționat s-a stabilit un termen de plată a creanței bugetare astfel stabilite, la 30 de zile de la data comunicării acestui titlu de creanță, precizându-se că neplata creanței până la expirarea aceluia termen atrage obligația de plată a unor dobânzi și recuperarea acesteia în condițiile reglementate de OUG nr. 66/2011.

În temeiul acestui titlu de creanță, s-a demarat executarea silită a reclamantei ..., la data de 21.06.2016, fiind emise un titlu executoriu și o somație, pentru suma totală de 458.025,22 lei, acte de executare în baza cărora reclamanta a achitat suma de 186.916 lei în data de 28.12.2016.

Împotriva Procesului verbal de constatare a neregulilor și de stabilire a creanței bugetare, reclamanta... a formulat contestație administrativă, care a fost respinsă prin decizia nr. 10.414/11.04.2016 emisă de pârâta....

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată inițial pe rolul Curții de Apel București cu nr. ... și ulterior declinată în favoarea Tribunalului Timiș, reclamanta ... a solicitat instanței anularea Procesului verbal de constatare a neregulilor și stabilire a creanțelor bugetare din 05.02.2016 și a deciziei de soluționare a contestației, precum și obligarea pârâților la decontarea tranșei 5 de plată, în cuantumul solicitat, de 203.646,10 lei.

Prin Sentința civilă nr. ..., pronunțată în data de 28.06.2017 în dosarul nr. ..., Tribunalul Timiș a respins acțiunea ca neîntemeiată, dar prin Decizia nr. ... pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, s-a admis recursul, s-a casat în parte sentința recurată, iar, în rejudecare, s-a admis acțiunea formulată în contradictoriu cu pârâții ... și ..., s-a anulat procesul-verbal de constatare nereguli încheiat la data de 05.02.2016 și decizia de soluționare a contestației nr. 10414/11.04.2016, pârâții fiind obligați și la plata către reclamant a sumei de 203.646,10 lei reprezentând tranșa nr. 5 de plată. Urmare a pronunțării acestor hotărâri, ...a restituit reclamantei ..., în data de 09.05.2018, suma de 186.916 lei, încasată în procedura executării silite, iar în data de 09.08.2018 a virat acesteia suma aferentă tranșei nr. 5 de plată, în cuantum de 207.803,93 lei.

Prin acțiunea dedusă judecătii în cauza de față, astfel cum a fost precizată și modificată, reclamanta ... a solicitat obligarea pârâților ... și ... la plata dobânzii legale pentru repararea prejudiciului cauzat prin lipsirea de folosință a sumei de 186.916 lei, achitată în cursul executării silite, în perioada 29.12.2016 - 09.05.2018, precum și pentru plata cu întârziere a sumei de 203.646,10 lei, aferente Cererii de plată nr.5/11.11.2015, în perioada ulterioară scadenței determinate potrivit clauzelor contractului de finanțare și până la data virării sale în contul societății (11.02.2016 – 10.08.2018), în principal în temeiul OG nr. 13/2011, iar în subsidiar la plata dobânzii fiscale aferente sumelor sus menționate, reglementată de Codul de procedură fiscală, aprobat prin Legea nr. 207/2015.

Astfel, reclamanta a investit instanța cu o cerere prin care a solicitat obligarea pârâtei, în principal, la plata dobânzilor legale penalizatoare pentru raporturi între profesioniști aferente sumelor executate silit în temeiul unui titlu de creanță anulat, iar în mod distinct, aferente sumelor refuzate la plată în cadrul ultimei tranșe a contractului de finanțare și achitate după scadență, iar în subsidiar, la plata dobânzilor fiscale aferente acelorasi sume.

Soluționând acțiunea în fond, Tribunalul Timiș a apreciat că reclamanta este îndreptățită la dobânzi fiscale. Această soluție a fost atacată cu recurs de ambele părți.

Prin recursul incident formulat, reclamanta a solicitat, în principal, acordarea daunelor interese moratorii la nivelul dobânzii prevăzute de art. 42 alin. 2 și 4 din OUG nr. 66/2011 și, în subsidiar, acordarea acestora la nivelul dobânzii legale de drept comun, reglementată de art. 1535 Cod civil, coroborate cu art. 1 alin. 3, art. 2, art. 3 alin. 2 ind. 1 și art. 6 din OG nr. 13/2011.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamanta ... apreciază că daunele interese moratorii aferente sumelor de 186.916 lei și 203.646,10 lei sunt datorate cu titlu de reparație adecvată și integrală a prejudiciului cauzat prin lipsirea de folosință a primei sume, respectiv, pentru neplata la termenul stabilit contractual pentru cea de a doua, prejudiciul astfel reclamat fiind prezumat, iar pentru cuantificarea acestora apreciază în principal că pot fi aplicate dispozițiile art. 42 alin. 2 și 4 din OUG nr. 66/2011, iar în subsidiar, prevederile art. 1 alin. 4, art. 2 și 3 din OG nr. 13/2011.

2. Pârâta ... consideră în schimb că reclamantei nu i se cuvin daune interese moratorii sub forma dobânzii legale pentru niciuna din cele două sume, că prejudiciul nu poate fi prezumat în cauză, că este necesară dovedirea acestuia, că repararea sa ar putea fi obținută doar

în condițiile art. 19 din Legea nr. 554/2004, că beneficiarul unui contract de finanțare nu poate pretinde daune moratorii la o sumă stabilită ca finanțare nerambursabilă și considerată a fi plătită nedatorat, că reclamanta a fost beneficiara unei finanțări nerambursabile pentru care aceasta nu datora dobânzi, acordată printr-un contract de finanțare care nu conține nicio clauză penală, în baza căreia să fie obligată la dobânzi și penalități în cazul achitării cu întârziere a tranșelor de plată, neputând fi identificat un temei de drept ori contractual pentru acordarea daunelor interese moratorii.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. Redarea normelor de drept interne ce urmează a fi supuse dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

A) Art. 1088 Cod civil de la 1864, în vigoare la data încheierii contractului de finanțare:

La obligațiile care au de obiect o sumă oarecare, daunele-interese pentru neexecutare nu pot cuprinde decât dobânda legală, afară de regulile speciale în materie de comerț, de fidejusiune și societate.

Aceste daune-interese se cuvin fără ca creditorul să fie ținut a justifica despre vreo pagubă; nu sunt debite decât din ziua cererii în judecată, afară de cazurile în care, după lege, dobânda curge de drept.

B) Art. 1535 alin. 1 din Codul civil, aprobat prin Legea nr. 287/2009, în vigoare în perioadele de timp pentru care se solicită daunele interese moratorii:

Daunele moratorii în cazul obligațiilor bănești

(1) În cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii, de la scadență până în momentul plății, în cuantumul convenit de părți sau, în lipsă, în cel prevăzut de lege, fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În acest caz, debitorul nu are dreptul să facă dovada că prejudiciul suferit de creditor ca urmare a întârzierii plății ar fi mai mic.

C) Ordonanța nr. 13 din 24 august 2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar.

Art. 1, alin. 3 și 4:

(3) Dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinirea obligației respective la scadență este denumită dobândă penalizatoare.

(4) Dacă nu se precizează altfel, termenul dobândă din prezenta ordonanță privește atât dobânda remuneratorie, cât și dobânda penalizatoare.

Art. 2

În cazul în care, potrivit dispozițiilor legale sau prevederilor contractuale, obligația este purtătoare de dobânzi remuneratorii și/sau penalizatoare, după caz, și în absența stipulației exprese a nivelului acestora de către părți, se va plăti dobânda legală aferentă fiecăreia dintre acestea.

Art. 3, alin. 1, 2 și 2 ind. 1

(1) Rata dobânzii legale remuneratorii se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, care este rata dobânzii de politică monetară stabilită prin hotărâre a Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României.

(2) Rata dobânzii legale penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale.

(2¹) În raporturile dintre profesioniști) și între aceștia și autoritățile contractante, dobânda legală penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 8 puncte procentuale.*

D) Ordonanța de urgență nr. 66 din 29 iunie 2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora

Art. 42 alin. 1, 2 și 4

(1) Creanțele bugetare rezultate din nereguli sunt scadente la expirarea termenului de plată stabilit în titlul de creanță, respectiv în 30 de zile de la data comunicării titlului de creanță.

(2) Debitorul datorează, pentru neachitarea la termen a obligațiilor stabilite prin titlul de creanță, o dobândă care se calculează prin aplicarea ratei dobânzii datorate la soldul rămas de plată din contravaloarea în lei a creanței bugetare, din prima zi de după expirarea termenului de plată stabilit în conformitate cu prevederile alin. (1), până la data stingerii acesteia, cu excepția cazului în care normele Uniunii Europene sau ale donatorului public internațional prevăd altfel.

(4) Rata dobânzii datorate este rata dobânzii de referință a Băncii Naționale a României în vigoare la data întocmirii procesului-verbal de stabilire a creanțelor bugetare rezultate din aplicarea dobânzii datorate.

E) Legea nr. 207/2015 din 20 iulie 2015 privind Codul de procedură fiscală

Art. 182 alin. 2:

(2) În cazul creanțelor contribuabilului/plătitorului rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată și care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/plătitorul este îndreptățit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanței fiscale individualizate în actul administrativ anulat și până în ziua restituirii sau compensării creanței contribuabilului/plătitorului rezultate în urma anulării actului administrativ fiscal.

Art. 174 alin. 5:

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

2. redarea oricăror altor norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză: Instanța consideră că ar trebui luate în analiză și următoarele dispoziții:

A) Art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ,

(1) Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului civil și cu cele ale Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte.

B) Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora

Art. 2 alin. 2:

Fondurilor europene le sunt aplicate normele juridice comune fondurilor publice, cu excepția cazului în care normele europene prevăd altfel.

C) Hotărârea de Guvern nr. 875/2011, pentru aprobarea normelor metodologice de aplicare a prevederilor OUG nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora

D) Hotărârea de Guvern nr. 224/2008 privind stabilirea cadrului general de implementare a măsurilor cofinanțate din FEADR – „Programul Național de Dezvoltare Rurală 2007-2013”;

E) Ordinul nr. 567 din 2 septembrie 2008 pentru aprobarea Schemei de ajutor de minimis "Sprijinirea activităților economice în vederea diversificării economiei rurale și a creșterii calității vieții în spațiul rural"

Art. 2

(1) În cadrul prezentei scheme, acordarea de alocări financiare nerambursabile destinate beneficiarilor se face cu respectarea criteriilor prevăzute de Regulamentul Comisiei (CE) nr. 1.998 din 15 decembrie 2006 pentru aplicarea art. 87 și 88 din Tratat la ajutoarele de minimis, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene L 379 din 28 decembrie 2006, denumit în continuare Regulament.

Art. 17

(1) Măsurile de sprijin acordate întreprinzătorilor și microîntreprinderilor în cadrul prezentei scheme constau în alocări financiare nerambursabile din Fondul European Agricol

pentru Dezvoltare Rurală (FEADR) și de la bugetul național, în cuantum de până la 85% din cheltuielile eligibile ale proiectului, cu respectarea plafoanelor maxime menționate în fișele tehnice ale măsurilor.

(2) Contribuția proprie a beneficiarilor schemei de ajutor de minimis trebuie să fie de cel puțin 15% din valoarea totală a cheltuielilor eligibile și va fi asigurată fie din resurse proprii ale beneficiarului, fie prin finanțare externă, de exemplu, credit bancar, într-o formă liberă de ajutor de stat.

(3) Cheltuielile neeligibile ale proiectului vor fi suportate integral de către beneficiarul ajutorului de minimis.

(4) În cadrul prezentei scheme, ajutorul de minimis se va acorda sub formă de finanțare nerambursabilă, eşalonat, pe etape de implementare a proiectului. Valoarea ajutorului va fi actualizată folosindu-se o rată egală cu rata de referință stabilită de Comisia Europeană la momentul acordării ajutorului de minimis.

Art. 25 alin.7

APDRP își rezervă dreptul de a nu achita ajutorul de minimis sau de a solicita recuperarea ajutorului de minimis deja acordat, în cazul în care documentele și informațiile furnizate de către beneficiar în documentele depuse se dovedesc a fi incorecte și/sau false.

F) Legea nr. 346/2004 din 14 iulie 2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii

Art. 27

Facilitățile de natura ajutorului de stat, prevăzute de prezenta lege, se vor acorda prin intermediul unor scheme de ajutor de stat sau de ajutor de minimis, elaborate și implementate în concordanță cu legislația Uniunii Europene și naționale în domeniul ajutorului de stat.

G) Reglementări din legislația Uniunii Europene, direct aplicabile în dreptul intern

Regulamentul (CE) nr. 1083/2006, iar în prezent, Regulamentul (UE) nr. 1303/2013, de stabilire a unor dispoziții generale referitoare la fondurile structurale;

Regulamentul (UE) nr. 809/2014 al Comisiei din 17 iulie 2014 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (UE) nr. 1306/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește sistemul integrat de administrare și control, măsurile de dezvoltare rurală și ecocondiționalitatea;

Regulamentul Consiliului (CE) nr. 1290/2005 privind finanțarea politicii agricole comune, cu modificările și completările în vigoare

Regulamentul (CE) nr. 1698/2005, iar actualmente, Regulamentul (CE) nr. 1305/2013 privind FEADR (Fondul European Agricol pentru Dezvoltare Rurală)

Regulamentul (CE) nr. 65/2011 din 27 ianuarie 2011 de stabilire a normelor de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1698/2005 al Consiliului în ceea ce privește punerea în aplicare a procedurilor de control și a ecocondiționalității în cazul măsurilor de sprijin pentru dezvoltare rurală;

Regulamentul (CE) nr. 1998/2006 din 15 decembrie 2006 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul ajutoarelor de minimis

Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/1955 al Consiliului din 18 decembrie 1955 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene

3. prezentarea jurisprudenței proprii instanței:

La Curtea de Apel Timișoara a mai fost identificată o singură hotărâre definitivă, în dosar nr. 8080/30/2016*, în care a fost pronunțată decizia civilă nr. 730/04.06.2019, prin care autoritatea cu atribuții în gestionarea fondurilor europene a fost obligată la plata dobânzilor calculate conform OUG nr. 66/2011 pentru plata cu întârziere a unei sume în legătură cu care s-a emis un proces verbal de constatare a unei nereguli și de stabilire a unei creanțe bugetare, anulat de către instanțele judecătorești. Instanța de recurs a reformat în acea cauză sentința Tribunalului Timiș, prin care daunele interese moratorii fuseseră acordate la nivelul dobânzii legale în materie fiscală.

Pârâta în cauza de față se prevalează și de hotărârea pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. 831/59/2016, rămasă definitivă prin Decizia nr. 2382/22.06.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care a fost respinsă o cerere cu obiect similar.

4. prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei

Curtea consideră relevantă jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene doar pentru a se stabili regimul juridic al contractului încheiat între părțile litigante, prin care s-a acordat finanțarea nerambursabilă. Exemplificativ, indicăm hotărârile preliminare adoptate de CJUE în: C-599/13, Somvao, par. 36-37 ECLI:EU:C:2014:2462; C-670/11, FranceAgriMer, par. 62-66, ECLI:EU:C:2012:807; C-564/10 Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung vs. Pfeifer & Langen KG, par. 46-50, Recueil numérique, ECLI:EU:C:2012:190
Cauzele conexate C-260 și 261/14, Județul Neamț, Județul Bacău, ECLI:EU:C:2016:360

5. evidențierea caracterului neunitar al jurisprudenței naționale consultate

În cele două cauze identificate la punctul 3 de mai sus s-au soluționat cereri cu obiect similar, care au primit soluții diferite, una fiind admisă, raportat la dispozițiile OUG nr. 66/2011, iar cealaltă respinsă, în considerarea regimului juridic sui generis al contractului de finanțare.

6. punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate;

Pot fi identificate argumente atât pentru respingerea acțiunii, cât și pentru admiterea acesteia, în ambele ipoteze de fapt.

Astfel, s-ar putea lua în considerare în mod prioritar legislația UE și internă în aplicarea căreia s-a încheiat între părțile litigante, în regim de putere publică, contractul de finanțare (calificat ca fiind un contract administrativ), cu scopul acordării unui ajutor financiar nerambursabil, în vederea atingerii obiectivelor schemei de ajutor de minimis enumerate în art. 3 și 4 din Ordinul nr. 567 din 2 septembrie 2008, observându-se că aceste reglementări nu cuprind dispoziții referitoare la situațiile de fapt în care s-a găsit reclamanta, prin executarea silită a sumelor considerate nedatorate printr-un act administrativ anulat, respectiv, prin remiterea cu întârziere a sumelor, față de termenul de scadență stabilit în contract. În măsura în care s-ar aprecia că raportul juridic dintre părți este guvernat exclusiv de aceste norme, nefiind aplicabile în completare dispozițiile din dreptul intern de care se prevalează reclamanta în mod alternativ, ar trebui concluzionat că dreptul subiectiv la acordarea daunelor interese moratorii nu există, neavând o bază legală în dreptul UE ori în dreptul intern.

Pentru această interpretare, ar trebui observată jurisprudența CJUE mai sus indicată, potrivit căreia statele membre UE dispun de o marjă de apreciere în reglementarea acțiunilor de control menite să asigure protecția intereselor financiare ale Uniunii, precum și în reglementarea percepției de dobânzi în dreptul național, într-o situație în care dreptul Uniunii nu prevede perceperea unor asemenea dobânzi, în această din urmă situație dreptul național fiind cel care trebuie să prevadă modalitățile și condițiile aplicabile recuperării acestor dobânzi, potrivit principiului autonomiei procedurale. S-ar putea astfel concluziona că, în măsura în care dreptul intern care guvernează acordarea finanțării nerambursabile și exercitarea dreptului de control pentru identificarea situațiilor de încasare a unor sume nedatorate nu prevede dreptul la daune interese moratorii, acestea nu ar putea fi acordate în ipoteza lipirii de folosința sumelor ce constituie ajutorul financiar, indiferent care ar fi motivul acestei stări de fapt (emiterea unui act de constatare a unei nereguli prin care se stabilește că sumele erau nedatorate, în sensul art. 4 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/1955 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene, anulat ulterior, respectiv, remiterea

după scadență a sumelor aferente finanțării nerambursabile, intervenită din cauza unei soluționări administrative cu depășirea termenelor prevăzute în contractul de finanțare).

Reținând că principiul autonomiei procedurale se aplică în limitele determinate de principiile echivalenței și efectivității, ar fi de observat astfel, pentru susținerea soluției de respingere a acțiunii, că normele de drept intern în temeiul cărora s-a pretins reclamantei restituirea sumelor considerate nedatorate, prin procesul verbal de constatare a neregulii și de stabilire a creanței bugetare, nu prevăd obligația beneficiarului finanțării nerambursabile de a achita daune interese moratorii (dobânzi) pentru perioada de la încasarea sumelor și până la restituirea acestora către bugetul UE sau național, după caz, în considerarea faptului că art. 4 din Regulamentul (CE, Euratom) nr. 2988/1955 al Consiliului din 18 decembrie 1995 privind protecția intereselor financiare ale Comunităților Europene precizează că măsurile ce pot fi adoptate în cazul săvârșirii unei abateri de atare natură „se limitează la retragerea avantajului obținut, la care se adaugă, dacă acest lucru este prevăzut, dobânda care poate fi calculată pe bază forfetară”, aceste măsuri neputând fi considerate sancțiuni.

În considerarea acestor dispoziții, legiuitorul național a prevăzut că, în cazul constatării unei nereguli, inclusiv care privește crearea artificială a condițiilor de accesare a finanțării nerambursabile, singura consecință o constituie neacordarea avantajului financiar respectiv ori, după caz, retragerea acestuia (restituirea sumelor nedatorate), la nivelul la care au fost acordate, fără a se percepe dobânzi, deși beneficiarul acestora s-a bucurat de avantajul utilizării lor până la momentul restituirii. Abia în cazul în care această restituire nu intervine în termenul legal stabilit, de 30 de zile de la comunicarea titlului de creanță, art. 42 alin. 1 și 2 din OUG nr. 66/2011 permite perceperea de dobânzi, după expirarea termenului menționat, în considerarea obligației instituite prin art. 325 TFUE în sarcina statelor membre, de a adopta, pentru a combate fraudă care aduce atingere intereselor financiare ale Uniunii, aceleași măsuri pe care le adoptă pentru a combate fraudă ce aduce atingere propriilor lor interese financiare.

Or, în aplicarea principiului echivalenței și al simetriei juridice, ar trebui considerat că, atâta timp cât beneficiarul finanțării nu datorează nici dobânzi remuneratorii aferente finanțării nerambursabile, nici dobânzi penalizatoare, nici măcar pentru perioada în care a folosit o sumă eventual considerată nedatorată, acesta nu poate fi îndreptățit la daune interese moratorii în cazul în care remiterea sumelor se face cu întârziere ori atunci când se hotărăște că în mod nelegal acesta a fost lipsit de folosința unei sume în temeiul unui act de constatare a unei nereguli și de stabilire a unei creanțe bugetare, anulat ulterior.

În susținerea acestei opinii s-ar mai putea argumenta că reclamanta a beneficiat de o finanțare nerambursabilă, fiind astfel gratificată, cu condiția îndeplinirii unor sarcini (implementarea proiectului finanțat, pe propria răspundere), iar prin contractul încheiat nu s-a stabilit o sumă certă ce i s-ar cuveni din partea finanțatorului, ci doar plafoane maxime în limita cărora aceasta putea beneficia de decontarea cheltuielilor avansate din speze proprii, efectuate pe propria răspundere, ulterior calificate ca eligibile în vederea acordării ajutorului financiar. Prin urmare, aceasta nu s-ar putea prevala de principiul securității juridice ori de principiul protecției încrederii legitime, pentru a pretinde că, întemeiat pe clauzele contractuale și pe normele din dreptul intern ori al UE, ar fi fost îndreptățită să beneficieze la anumite termene prestabilite de sume de bani determinate, având caracter cert, lichid și exigibil, astfel încât lipsirea de folosința acestora să poată fi echivalată unui prejudiciu susceptibil de reparație.

Pe de altă parte, ar fi de observat, în susținerea acestei opinii, că finanțatorul cu care reclamanta a încheiat contractul nu urmărește un scop lucrativ, speculativ, acționând exclusiv pentru acordarea unor ajutoare financiare ce nu trebuie restituite și pentru care beneficiarul nu datorează dobândă remuneratorie. Așadar, acesta nu se comportă ca un profesionist, iar raportul juridic născut din contract nu este supus normelor din dreptul intern care guvernează actele juridice încheiate între profesioniști, căci pentru acest raport nu subzistă rațiunile pentru care legiuitorul a edictat normele din dreptul național prin care se prezumă existența prejudiciului în cazul îndeplinirii cu întârziere a unei obligații pecuniare și se stabilește întinderea dreptului de reparație, prin trimiterea făcută la normele ce stabilesc dobânda legală (al cărei quantum este dimensionat diferit, în funcție de natura juridică a raportului).

Dimpotrivă, întrucât finanțatorul acționează exclusiv cu intenția de a gratifica, acesta nu poate fi obligat la repararea unui prejudiciu ce ar fi invocat pentru remiterea cu întârziere ori indisponibilizarea sumelor atribuite cu titlu gratuit, indiferent care ar fi motivele ce au generat atari împrejurări de fapt.

În schimb, pentru admiterea acțiunii, s-ar putea argumenta în sensul că beneficiarul contractului de finanțare este un profesionist, pentru care este esențială posibilitatea de a dispune de anumite sume la termenele prestabilite, indisponibilizarea acestora, din orice motiv, fiind de natură să creeze un prejudiciu, căci produce disfuncționalități în desfășurarea activității sale. Acesta se poate prevala de principiile securității juridice, al protecției încrederii legitime și al echivalenței pentru a pretinde repararea acestui prejudiciu, chiar în lipsa unor reglementări specifice în dreptul UE ori în dreptul național, aceste principii trebuind să fie respectate de statele membre în exercitarea competențelor care le sunt conferite în aplicarea legislației Uniunii, impunându-se cu o rigoare deosebită atunci când este vorba despre o reglementare care poate să aibă consecințe financiare, pentru a permite persoanelor interesate să cunoască în mod exact întinderea obligațiilor pe care aceasta le-o impune.

Faptul că finanțarea nerambursabilă a fost acordată printr-un contract administrativ, încheiat în regim de putere publică, pentru acordarea unor ajutoare financiare pentru care nu se datorează dobânzi remuneratorii, de către un finanțator care nu acționează ca un profesionist, în urmărirea unui scop lucrativ, sunt lipsite de relevanță din punctul de vedere al beneficiarului, căci acesta și-a prefigurat activitatea prin luarea în considerare a finanțării contractate, întemeindu-se pe contractul încheiat, indisponibilizarea sumelor datorate în executarea acestuia cauzându-i un prejudiciu patrimonial. În alți termeni, din punct de vedere al beneficiarului, regimul juridic al contractului de finanțare prezintă importanță doar până la momentul încheierii acestuia, însă în executarea sa ambele părți contractante au îndatorirea de a îndeplini în mod corespunzător și la termen obligațiile asumate, iar în caz contrar sunt ținute de obligația de despăgubire.

Nu ar putea fi ignorat în susținerea unei atari soluții faptul că, deși ajutorul financiar se acordă cu titlu gratuit, acesta este condiționat de îndeplinirea unor sarcini, iar nerespectarea acestora atrage fie neacordarea sumelor corespunzând unor cheltuieli neeligibile, fie restituirea celor care sunt considerate nedatorate. Or, în limita sarcinilor impuse, orice act cu titlu gratuit se analizează ca un contract sinalagmatic, nerespectarea obligațiilor oricăreia dintre părți dând naștere unui drept la dezdăunare, prin plata unor daune interese moratorii ori compensatorii, după caz.

În susținerea acestei poziții ar trebui înlăturat argumentul inexistenței unui temei legal de acordare a daunelor interese moratorii, acesta putând fi identificat în dreptul intern, aplicabil potrivit principiului echivalenței și art. 2 alin. 2 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 66/2011 privind prevenirea, constatarea și sancționarea neregulilor apărute în obținerea și utilizarea fondurilor europene și/sau a fondurilor publice naționale aferente acestora.

În continuarea acestui raționament ar trebui considerat că dispozițiile din dreptul intern care guvernează regimul juridic al contractului de finanțare și al raportului juridic izvorât din acesta se completează cu cele de drept comun (fiind doar necesară identificarea acestora, în sensul de a se stabili dacă operează anumite norme cu caracter special, precum cele ale Codului de procedură fiscală ori ale OUG nr. 66/2011 ori cele generale, ale Codului civil și OUG nr. 13/2011), căci acestea nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritatea publică finanțatoare și beneficiarul finanțării.

Dimpotrivă, este de observat că prejudiciul invocat de reclamantă a fost generat prin emiterea unui act administrativ nelegal (procesul verbal de constatare a unei nereguli și de stabilire a unei creanțe bugetare), anulat de instanțele de contencios administrativ, iar art. 1 alin. 1, art. 18 alin. 3 și art. 19 din Legea nr. 554/2004 prevăd în mod expres posibilitatea reparării unei astfel de pagube, chiar în considerarea specificului raporturilor de putere în cadrul cărora se emit actele administrative, art. 28 din același act normativ permițând completarea dispozițiilor sale cu cele de drept comun, ale Codului Civil.

HOTĂRĂȘTE:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunile de drept privind:

- existența și, după caz, întinderea dreptului la plata unor daune interese moratorii beneficiarului unui contract de finanțare nerambursabilă, în ipoteza anulării unui act de constatare a neregulilor și de stabilire a creanțelor bugetare emis în baza OUG nr.66/2011 împotriva sa, în executarea căruia acesta a restituit sumele încasate cu titlu de finanțare nerambursabilă, pentru perioada de la data plății sumelor de către acesta și până la data restituirii lor de către autoritatea contractantă;
- existența și, după caz, întinderea dreptului la plata unor daune interese moratorii beneficiarului unui contract de finanțare nerambursabilă, în ipoteza remiterii sumelor aferente tranșelor de plată după data scadenței rezultată din contract.

Dispune înaintarea prezentei încheieri, la care se atașează următoarele înscrisuri, conforme cu originalul:

- cererea de chemare în judecată; cererea de modificare a acesteia; întâmpinarea pârâților; hotărârea primei instanțe; cererile de recurs; întâmpinările față de cele două recursuri; notele scrise asupra admisibilității sesizării ÎCCJ; contractul de finanțare; procesul verbal de constatare a neregulii și de stabilire a creanței bugetare; hotărârile din dosar nr. ... în care s-a dispus anularea acelui act; jurisprudența identificată; extras portal ÎCCJ referitoare la recursurile în interesul legii în curs de soluționare; încheierea de amânare a pronunțării;

Dispune suspendarea judecării, conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunilor de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 21 noiembrie 2019.

PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR

GREFIER,

Red... /25.11.2019
Tehnored.... /25.11.2019